

Appell 11 Juni – Oslo – Barnevernets livsløgn

Hvis det ikke hadde vært til barnets beste, så hadde ikke evolusjonen gjort barnets utvikling så avhengig av sine foreldre. Menneskebarnet er helt avhengig av nærhet og tilknytning de første leveår for å overleve. Tuller man med denne utviklingen, så påføres barnet varig skade. Dette helt grunnleggende prinsipp bryr ikke barnevernet seg om, for de har nemlig fått det for seg at de står over både biologisk og psykologisk utvikling. I realiteten driver de eksperimenter på tusenvis av barn.

Fra traumeforskning, utviklingspsykologi og forskning på personlighetsforstyrrelser, vet vi mye om hva som skjer i et barn enten det føler frykt for tap, eller opplever tap av foreldre. Disse opplevelser former hjernens oppbygning.

Og la det være klart med en gang: Tap, annet enn ved død, er for et barn mye mer alvorlig enn tap ved død. Grunnen ligger i at ved død får barnet lov til å sørge, det får støtte og det gis forståelse. Ved død har barnet ofte opplevd en sykdoms-prosess slik at det kan venne seg til tanken om at en forelder går bort. Barnet påtar seg ikke skyld for tapet, det lærer at det er en del av livets gang. Det får aksept for sine følelser.

Ved død er dessuten oftest den andre forelder tilgjengelig og sorgprosessen blir akseptert og støttet. Adskillelse utenom død skjer ofte ved at barnet hentes med politi og drama, på skole eller barnehage. De får ikke si farvel, de får ikke tid å planlegge, å forstå. Slike hendelser er knyttet til frykt, ofte lang tid i forvegen. De rives bare ut av den verden de trodde var trygg. Og ved korte samvær får man ikke lov å vise kjærlighet til mor/far, og omvendt. Dette er oppskriften på psykiske problemer.

Tap som skyldes barnevernets akuttvedtak eller fosterplassering er langt mer alvorlig enn tap ved død. Der blir barnet hindret en sorgprosess. Barn som ikke viser noen sorgprosesser kan ha like store sorgproblemer som barn som viser sorg. Begge foreldre forsvinner, tilknytningsforsvaret aktiveres, men adferden dette fører til, får ingen erkjennelse fra barnevern eller fosterforeldre. Tvert imot får barnet høre at dets livsviktige forankring til overlevelse, de det har utviklet kjærlighet til, er dårlige mennesker. Det nektes kontakt i strid med all kunnskap om barn og tapsopplevelser. Det havner hos fremmede, og i et ukjent miljø, og som følge av dette vil barnet få en forhøyet kronisk stressreaksjon av lang varighet. Konsentrasjonen av stresshormoner vil ligge høyere, lenger, og bidra til å skade viktige sentere i hjernen.

En ubearbeidet sorgprosess gjør at disse barnas utvikling møter utfordringer de ikke er utrustet til å håndtere og som kan skape alvorlige psykiske sår. Det er kjent at slike traumatiske hendelser kan endre et barns karakter og personlighet, miste tro på fremtiden, evne til å regulere sterke følelser og affekt, yrkesvalg og sosiale relasjoner. De nektes sorgprosess fordi barnevernet innbiller dem at fosterforeldrene har reddet dem fra dårlige omsorgsforeldre. Dette er en livsløgn.

Internasjonal forskning er klar på at jo mindre barna er når de fjernes fra foreldrene, jo mindre skal det til før skadevirkningene blir alvorlige. Forskning fra 60 tallet på barn innlagt på sykehus viste oss dette. Bare noen få dagers fravær kunne gjøre ubotelig skade og påførte barna langvarige traumer.

Adskillelse er hva barn frykter mest, noe også Killen i det siste har begynt å formidle. Hun forstår antagelig at barnevernet er et synkende skip og vil bedre sitt ettermæle, som årelang pådriver for nettopp adskillelse. Det er denne adskillelsen i seg selv som er så stressende for barnet. Selve separasjonen, for den aktiverer nemlig tilknytnings systemet med stresshormoner, frykt, savn, sorg og tap. Og disse traumer, gir varige skader på hjernens nervesystem. Diabetes 1 er en slik kronisk stressrelatert sykdom som i hovedsak rammer yngre barn. Vi ser den hos barn ved barnefordelingssaker der konflikten er høy, der den ene foreldre saboterer samvær, og vi ser det i fosterbarn der 51%, 5 år etter flyttingen har en eller flere psykiske lidelser innen depresjon, angst og utagering.

Ofte ser man ikke disse skader før senere i livet når man igjen opplever tap, som ved for eksempel skilsmisse. Forskning viser at bare det at mor var på borte noen få dager på fødeavdeling for å føde en søster eller bror, gav markante utslag på schizofreni! Forskning viser at disse korte fravær fra mor gav signifikante utslag på barns gråt, negative følelser, hjerterytme og nattevåkning.

Tidlig adskillelse fra foreldre blir ofte etterfulgt av livslange neuro endokrine forstyrrelser. Dette er altså systemet som styrer kroppens hormonsystem. Dette er svært alvorlig og får en rekke negative følger senere i livet.

Disse tapsopplevelser påvirker hjernen slik at man blir mer sårbare for å utvikle psykiske lidelser, fordi terskelen for å håndtere stress og krenkelser blir lavere.

De deler av hjernen som skal håndtere stress-hormoner er skadet eller ødelagt, og de blir i stor grad ikke reparert senere.

Dette har vært kjent i mange tiår, men sakkyndige psykologer og barnevernet fortsetter utsette barn for disse meget alvorlige tapsopplevelser. De later som de ikke kjenner denne forskningen, og når du gjør dem oppmerksomme på den, så nekter de forholde seg til den. Ja, de påstår til og med du er konfliktdrivende og ikke veiledbar!

ADHD er en av de største lidelser hos fosterbarn, en adferd typisk for bla.a. tidlig adskillelse. Hyppigheten for selvmord er også funnet større hos de som har opplevd adskillelse. Det fører også til større tilknytningsproblemer senere i livet. Og det er her vi begynner forstå hvorfor barnehjemsbarn senere blir betraktet som risikoforeldre til egne barn. Barndomstraumer går i arv sier Killen og andre barnevernsforskere, og så er det deres årelange påvirkning på barnevernet som er årsak til disse tragedier. Barnevernets traumatisering av barn skaper i sin tur sårbare foreldre som de så kan ta barna fra og slik bidrar barnevernet til traumatisering av nye barn slik at denne syke industrien langt på veg er årsak til sin egen eksistens.

Allerede på 30 tallet viste forskning blant tyver at de hadde en felles objektiv faktor, nemlig tidlig tapsopplevelser fra sin mor. Bowlby fant det samme på 50 tallet, noe som forandret sykehusenes praksis når barn ble innlagt. Det var plutselig en fordel for barnet at foreldrene var til stede. Denne forskningen viste at varig eller ofte adskillelse fra mor/far særlig de første 3 år, skapte varige skader i barnet. Vi snakker om mentale forstyrrelser hvis årsak lå i tidlige adskillelse. Det er altså selve adskillelsen som starter disse skadelige prosesser i barnet. Barnevernet bidrar således til den høye prosent av psykiske forstyrrelser hos fosterbarn.

Allerede Freud så at alvorlig depresjon hadde elementer av internalisert sinne og tapsopplevelser. Den narsissistiske depresjon, i motsetning til den melankolske, viser at de underliggende problemer er knyttet til tapsopplevelser og fiendtliggjøring av *Selvet*. Kjente forskere sier rett ut at det som på overflaten kan se ut som melankolsk depresjon i realiteten er innestengt sinne og hatefull bitterhet som følge av tidlige tapsopplevelser.

Typiske eksempler er Vollen-drapet, der et barnevernsbarn drepte en ansatt på institusjonen. Og barnevernet klør seg i hodet og spør hvordan dette kunne skje? Det var åpenbart et underliggende sinne. Saken om glassjenta er likedan.

Hennes protest er et underliggende sinne og vi skal ikke lete lenge før vi i slike saker ser konturene av tapsopplevelser. Sammenhengen mellom depresjon og angst, og tidlig adskillelse er meget signifikant, altså, har høy grad av sammenheng.

Forskning å borderline pasienter viser høy grad av adskillelse, varierende stemningsleie og dårlig frustrasjons toleranse, som igjen linker tilbake til tidlig traumatisk stress, slik tidlig adskillelse fysisk eller psykisk påfører dem. Og så lurer de på hvorfor 51% av fosterbarn og 75% av institusjonsbarn har en eller flere psykiske lidelser? Ungdommer med adferdsforstyrrelser blir verre på barneverns-institusjoner. Det er slik livsløgnen i barnevernet virker, all kunnskap preller av.

Å flytte barn fra et påstått dårlig hjem til et fosterhjem reparerer ikke påstått skade, det påfører garantert mer skade i form av tap, sorg, savn og brudd på tilknytningen. Dette er barnevernets livsløgn, for fosterbarn gjør det ikke bedre enn barn i risikofamilier. Utenlandsk forskning viser klart at det er ingen gevinst for barn ved langvarig fosterhjems plassering.

Denne kunnskapen vil ikke barnevernets lakeier forholde seg til, tvert imot, de og departementets byråkrater, hindrer at den blir kjent. Ja, de hindrer også stortinget i å bli kjent med dette. De lever på en livsløgn. Denne livsløgnen forplanter seg langt inn i norsk media, for hver gang det kommer en ny tragedie skal de liksom "balansere" den med en solskinnshistorie, som om det rettferdiggjør de ufattelige overgrep ansatte i barnevernet er personlig ansvarlige for.

Barnevernet vet at fosterbarn ikke gjør det så bra, for når disse barna selv blir voksne med egne barn, så blir en høy prosent av disse fratatt barna, nettopp fordi de selv har fått hjelp av barnevernet. Det er jo en innrømmelse av at fosterbarn ikke får det bedre. Dette er en kynisk industri støttet av naive autoritetstro og konforme mennesker.

Det er selve adskillelsen som er den virkelige skade og den er påført av barnevernets ansatte. Ja, selv adskillelse fra en misbruksfamilie oppleves traumatiserende for barn, så skadelig er adskillelse i seg selv. Den er en trussel mot den biologisk baserte tilknytning barnet er avhengig av, uansett kvalitet på tilknytningen.

Forskning viser også at gode samværsordninger for fosterbarn med sine biologiske familie reduserer både atferdsproblemer, depresjon og angst. Men hva gjør ansatte i barnevernet? Jo de saboterer denne livsviktige kontakt, til noen timer i året! Dette er overgrep i statlig regi. Dette er brudd på menneskerettigheter.

Og hvordan slår dette ut på statistikken? Jo, de er overrepresentert i barne- og ungdoms psykiatri, voksenpsykiatri, de er aggressive, preges av trass, hyperaktive, asosiale, depresjoner, selvmordstanker, overdødlighet, lavere selvfølelse, og høyere kriminalitet og skoleproblemer. Langtidsplasserte blir ikke bedre! Fosterplassering er ikke annet enn klientproduksjon til psykiatri og barnevern. Det virker som om barnevern og psykologer har en psykologisk sperre for å la barn komme hjem.

Det stress barn opplever ved tidlig adskillelse påvirker så kraftig at det kan få livslange konsekvenser. Det setter seg så dypt i hjernen at det senere blir vanskelig tilgjengelig for terapi. Ja selv helt midlertidige adskillelser fra en mor vil føre til at kjemiske signalstoffer i hjernen, som noradrenalin, skader amygdala, selve senteret for vår beredskap. Negativ påvirkning av andre signalstoffer som dopamin, som gir oss en positiv opplevelse, og serotonin, skader det limbiske system, som regulerer åndedrett, blodtrykk, hukommelse, frykt og sinne, og det skader sosial og emosjonell fungering. Dette er en form for stress barns sensitive og utviklende hjerne er ekstremt sårbare for.

Allan Shore holdt foredrag her i Oslo i september 2014 og hans forskning på særlig høyere hjernehalvdels utvikling, den emosjonelle hjerne, forteller oss at alvorlig skade kan oppstå i de tidlige barneår om barnet utsettes for den typen kronisk stress tidlig adskillelse er. Tidlig adskillelse kan føre til forandringer i selve gen-oppsettingen hos barn som følge av den negative miljø påvirkningen som skjer ved tidlig adskillelse. Den fininnstilte relasjonen mellom barnet og forelder går i stykker.

Barnets hjerne påvirkes av foreldrenes emosjonelle interaksjon. Når denne forsvinner oppstår det alvorlige stress, som aktiverer alt dette negative for barnets hjerneutvikling, og som igjen får konsekvenser for barnets sosiale fungering. Den sosial-emosjonelle tilknytning former den utviklende barnehjerne. Og da særlig den høyre emosjonelle del av hjernen som formes i de tidlige barneår. Denne delen av hjernen er helt avhengig av den emosjonelle tilknytning til biologiske foreldre. Trues denne ved tidlig

adskillelse, så trues hele barnets utvikling. Det er altså selve tilknytningen som stresses ved adskillelsen.

Allan Shore sier det så enkelt :” *Det barnet opplever i sine første utviklings år, bestemmer hvordan hjernen utvikles.*” Og når adskillelse er det verste barn opplever, det et barn frykter mest, så sier det seg selv at den arroganse vi ser fra norsk barnevernsforskning, der de bevisst overser denne kunnskap, er et uttrykk for at disse folkene må fjernes. De samme hoder som skapte problemet kan ikke være de som skal løse problemet.

Man skal ha veldig mye å forsvare eller være rimelig kunnskapsløs hvis man prøver overse adskillelles-forskningen i barnevernsammenheng, og der er det mange psykologer, barnevernsansatte, fylkesnemnder, dommere og politifolk som er. Det er en helt uforståelig uvitenhet disse folkene fremviser. Disse systemtro lakeiene liker å tro at barnets problemer kun oppsto i den biologiske familie, og det kan sikkert være i noen få saker, men for den store majoritet av de fjernede barna er forskning klar på at det var ved selve adskillelsen, den største skaden oppsto.

Og når 51% av fosterbarn etter 5 år har 1 til 4 psykiske lidelser så underbygger det bare at disse barna mishandles, fordi barnevernets ansatte fjerner dem fra hjemmet og alt de er vant med. Ingen ville i dag finne på å nekte foreldre være til stede når barn som er innlagt på sykehus! Tvert imot ville man startet undersøkelser mot foreldre som ikke kom når barna var innlagt på sykehus. Så hvorfor undersøker man ikke ansatte i barnevernet og deres sakkyndige som nekter barna kontakt med sine foreldre?

Når slike barn reagerer med utrygghet, angst og depressive lidelser er det et uttrykk for at de har mistet tilliten til de som skulle beskytte dem, nemlig de voksne rundt dem. Barnevernet snakker om *barnets beste*, men de bryr seg ikke om kunnskap som hva som faktisk er barnets beste. Før eller siden må de holdes personlig ansvarlige for å ha ødelagt så mange barn, når de burde visst bedre. I årevis har problemene for barnevernsbarn bare økt, uten at fagpersoner har tenkt tanken om at omsorgsovertakelsen kan ha noe med det å gjøre.

Sakkyndige forstår åpenbart ikke at atskillelsen i seg selv som regel er farligere enn den påståtte mangelfulle omsorgen. De lever på en livsløgn!

Takk for meg.